

Tình đầu của một con bé cấp hai

Lại lên nhìn cậu từ xa trong các thánh lễ, tớ cũng phát ngán. Tớ muốn cậu nhìn tớ, nhìn vào tớ.

Cậu tên P., một chàng trai lạnh lùng, ít ra là trong mắt tớ. Bởi tớ rất ít khi thấy cậu nói chuyện, cũng ít khi cười. Đối với gái và cả với trai. Biết cậu và để ý đến cậu là khi tớ đang ngồi nói chuyện trong lớp, cậu đi vào và cả lớp ”Ồ” lên một tiếng rõ to. Tớ nhìn lên và gật gù ”Thì ra đó là P., bồ của con N. (bạn thân của tớ khi ấy) sao? “. Lúc đó cậu không cao ngồng cao nghều như bây giờ, nói thực là dù rất muốn đứng cạnh cậu nhưng tớ cũng sợ , ” dìm hàng ” nhục lắm khi mà cậu cao hơn tớ gần hai cái đầu (Có khi tự hỏi mẹ cậu nấu cơm kiểu gì hay vậy chỉ bí quyết đưa mẹ tớ nấu xem tớ cao lên được không :>). Cậu lúc đó cao bằng tớ hoặc nhỉnh hơn tớ chút xíu thôi. Thú thực, mới biết cậu là P. tớ cũng chẳng quan tâm lắm nhưng mà bộ não thông minh của tớ (tự hào hàng chất lượng cao đấy) đã vô tình ghi nhớ gương mặt cậu để rồi những lần khác cậu đưa văn thư cho cô Oanh chủ nhiệm lớp tớ, tớ hay ủa cùng cả lớp chọc cậu với con N. . Vô tư như vậy vui biết mấy. Mà chắc cậu cũng biết tớ phải không, vì cậu và tớ không những học chung trường, có đôi lúc chạm mặt nhau còn học chung một nhà thờ, một khối mà chỉ tiếc là ở đâu cũng khác lớp thôi. Cậu chung lớp giáo lí với con N. còn hay chọc nó nữa, hèn chi bị ghép cặp là phải - v -

Thời gian cứ thế trôi qua...

Cho đến cuối năm học giáo lí đó, cậu và tớ, và cả khối Sơ cấp II tụi mình cùng được xưng tội, rước lễ lần đầu. Tin chắc là đứa nào cũng sướng rơn chứ không phải một mình tớ đúng chứ. Tụi mình được thông báo, được các cha đặc biệt quan tâm rồi còn được may áo mới, tập hát nữa. Sướng thấy mồ - v - Đây là với mấy đứa con gái thôi, còn tụi con trai mấy cậu tớ không biết. Ừ thì sẽ phải tập duyệt một tuần, trước khi tập nghi lễ phải tham dự thánh lễ, sắp xếp hàng ngũ cho Chúa Nhật Chúa Thăng Thiên. Lúc đó nam và nữ được chia ra hai dãy, mỗi dãy 7 hàng - v - Khi đấy chiều cao của mấy đứa trường TH PCT tụi mình đều xếp loại ” khủng ” cho nên là ở mấy hàng cuối hết. Còn cậu và tớ, chênh nhau không nhiều nên đều... đứng đầu hàng số 7. Bao giờ diễu hành cũng phải đi cạnh nhau, khó tránh va chạm, còn phải hay mặt đối mặt với nhau để đi cho đều nữa ._. Răng cậu bị hô, nhưng nhìn xa cũng

không tới nổi. Mặt cậu có điểm vài cái mụn, y chang tớ - . - Nhưng nhìn xa, cũng chả sao. Đó là những điều tớ đúc kết được khi buộc phải quay về phía cậu. Cậu ít cười, ít nói, ít xướng kìn hơn hẳn lúc tớ mới biết cậu. Dậy thì là đây. Ban đầu, tớ với cậu đứng đối xứng nhau tớ cũng giật mình và chả thích tí nào. Hẳn cậu cũng đã biết lí do. Cậu, thay vì được gán ghép tiếp với hotgirl lớp tớ, thì lại bị ” dính ” với tên một con ” mũm mĩm ” (Tớ ngại nói mình mập lăm, mắc công tự ti) như tớ. Thời đấy tớ ” mũm ”, cậu gầy. Như đôi dưa lệch thì cặp nhau như nào ha. Nhưng mà, tự nhiên từ khó chịu, sau một thời gian tầm 3,4 ngày gì đó, tớ phát hiện tớ vui vui khi tụi nó cứ đồn đại như vậy - v - Tớ bệnh rồi! Một tuần ngẩn ngui nhưng đủ hình thành cho tớ một thói quen, một sở thích khác người. Tớ thích nhìn cậu... từ phía sau - v - Ấy khoan, đừng nghĩ tớ nhìn bậy rồi bảo tớ biến thái nhé - v - Tớ thích nhìn cái lưng dài của cậu, lúc nào cũng đi một mình nên dễ nhận ra lắm. Cậu buồn buồn và có chút cô đơn...

Tớ thích cậu...

Cậu học sinh nhỏ với chút cô đơn...

Không hòa đồng...

Hiếm vui về...

Cậu là mối tình đầu của tớ, ở cái tuổi học sinh ngây ngô.

Tớ đã từng nghĩ, cậu cũng sẽ giống như mấy anh đẹp trai tớ hay ngắm kia, không gặp sẽ quên ngay. Nhưng mà... Hì hì, thấy mấy dòng đầu bài blog không? Tớ thích cậu, nhưng chưa chắc cậu thích tớ, đó là trong đời sống rồi. Nhưng mà, mộng mơ thì tớ có quyền nhé. Ai biết cậu hay nhìn tớ làm gì, tớ có quyền mơ mộng rằng: Cậu thích tớ. Mà, cái tuổi học sinh tiểu học nó ngây ngô, năng nổ lắm. Thích nhưng tớ luôn chối bỏ, nổi điên khi có đứa cứ nhắc tới tớ và cậu. Tớ sợ tụi nó biết, rồi cậu cũng sẽ biết. Tớ còn ” ăn to nói lớn ” trước mặt cậu, cố tình gây ấn tượng với cậu. Nghĩ lại trẻ con thật, nhỉ? Dù gì: Đây là bí mật của riêng tớ thôi.

Ừm, có lẽ cậu cũng không biết. Ngày tớ đi xưng tội, buổi chiều. Tớ biết cậu đã đi vào ban sáng. Lẽ ra hôm ấy tớ được nghỉ, nhưng cậu biết không, xưng tội về tớ lập tức xách cặp lên trường. Về trong giờ ra chơi, tụi bạn nó giật

mình kêu tớ đi học muộn nhưng chả ai biết cả. Tớ lại như mọi khi ra tụ tập trước ban công lớp, nhìn sang cái lớp ở đầu dãy kia (Lớp tớ với lớp cậu nằm ở hai đầu tầng 4 mà). Tớ thấy cái bóng lưng quen thuộc trong chiếc áo khoác xanh biển, cậu vẫn một mình nhìn xuống sân. Cơ mà cậu ít tắm lắm đúng chứ - v - 1 tháng mặc một cái áo khoác độc nhất. Cậu mặc ngay cả khi thời tiết gần 40 độ C, hâm hâm. Cơ mà, tớ cũng giống cậu - v - Khi đó, trời nóng cũng mặc.

Rồi, trước ngày lễ trọng đại trong đời đó, tụi mình được nghỉ tập. Đó là một tối thứ 7 chả mát mẻ gì. Sau khi hoạt động như bình thường (ý tớ là coi ti vi và cà tưng như mọi ngày ý), tớ mệt mỏi nằm xuống cái giường xanh đậm của tớ. Tớ biết, sau ngày mai, mình sẽ chả có lí do gì đối mặt với cậu một cách chính đáng. Buồn lắm! Cứ có cảm giác, sau thánh lễ cậu sẽ đi đâu nửa địa cầu ý. Và tớ khóc! Theo như nhận xét của tớ thì đó là những giọt nước mắt hâm nhất đời tớ. Trẻ con và đau đầu :))

Tua qua thánh lễ đi, vì kế hoạch không như mong đợi. Cậu không đi chung với tớ được, kết lễ và ra khỏi nhà thờ, tớ buồn và tìm hình bóng cậu. Nhưng, mình không duyên phận nhỉ :) Tìm hoài chẳng thấy.

Chúng ta lại lớn lên thêm một tuổi.

Tớ chả biết sao tớ lại vẫn âm thầm thích cậu, kể cả khi cậu chưa từng dành riêng cho tớ một ánh mắt, một lời nói cũng chưa từng. Cậu lớn lên lại chẳng đẹp lên mấy. Nhưng mà - v - Cậu cao hơn tớ nữa rồi. Phát bực, cậu cứ như thế thì làm sao 4 năm tới (tức là năm học sau tính từ bây giờ) mình đồng hành được. Năm cuối cấp của tớ và cậu cứ trôi đi như vậy. Mình tớ hướng về bóng lưng cô độc của cậu giữa hành lang, giữa sân trường thênh thang của mái trường yêu dấu. Bí mật đó vẫn chỉ là của riêng tớ, riêng tớ mà thôi. Chắc cậu chả biết được :)

Cuối năm, tớ chẳng mong đợi gì. Bởi tớ sẽ ít gặp cậu hơn :< Trường tổ chức buổi liên hoan cho học sinh cuối cấp, tớ có tham gia văn nghệ. Mấy hôm đó, tớ cố gắng nhiều lắm. Để cậu để ý hơn tới tớ. Song, cũng chả như mong đợi :) Còn cậu, lại thu hút tớ hơn trong buổi tiệc khi mặc chiếc áo caro đỏ đen, quần jean cá tính. Biểu diễn thời trang cơ đấy :) Sao cậu thích hạ gục thị giác tớ thế nhỉ?

Rồi tui mình đều bận ôn thi để vào trường tớ đang học bây giờ. Cậu trượt, tớ đậu. Mình lại chia xa. Nỗi buồn le lói lại tới với tớ.

Vào trường mới, tớ cố quên cậu. Cậu biết không, tớ lại bị gán với cái thằng quỷ sứ ngồi với tớ, tên Phúc -.- Ghét nó cực! Gán với nó tớ bức lắm, nhớ cậu thôi. Còn cậu, nhiều khi đứng ở hành lang tớ tự hỏi, giờ cậu đang như nào, tớ tò mò lắm.

Lại lên nhìn cậu từ xa trong các thánh lễ, tớ cũng phát ngán. Tớ muốn cậu nhìn tớ, nhìn vào tớ. Và tớ tham gia Tổ Đọc Sách trên nhà thờ. Phục vụ Chúa là một vinh dự, nhưng một phần vì tớ muốn tớ thật ấn tượng với cậu. Cả nhà thờ ai cũng biết mặt, biết tên tớ - v - Hầu như vậy. Còn cậu? Tớ sợ là cậu chẳng để ý gì đâu.

Nhiều khi tớ phát bức vì độ vô tư của cậu. Tớ biết là tớ cố tình giấu, nhưng thật sự cậu không nhận ra cảm giác của tớ sao? Sao Chúa lại để tui con gái chúng tớ nhạy cảm vậy, còn con trai lại ngây ngô như thế? Đôi lúc, tớ thề là tớ đã cố gắng bỏ cuộc. Gặp cậu thì lơ, lơ không xong thì đi chỗ khác, đụng mặt thì giả mù, cắt tóc phong cách khác, không mặc áo khoác nữa... Bao lần tớ ” suýt ” thành công cậu biết không? Nhưng mà, cứ mỗi lần tớ tưởng như đã ” forget ” rồi, cậu lại nhẹ lướt sang tớ, rồi không biết vô tình hay cố ý cho tớ một ánh mắt. Ánh mắt buồn buồn cậu đôi khi quét nhẹ trên tớ thôi cũng mang cho tớ cái hy vọng. Rồi lại thích cậu, rồi cam tâm nhận sự thờ ơ như trước của cậu. Tớ tức lắm. Giống như thời gian vừa rồi, tớ cũng đã bình thản được ít lâu. Ngay hôm qua, đi ngang qua cậu lại nhận được cái nhìn đó.

Lại thích cậu rồi.

Tim lại đập vì cậu rồi đồ máu lạnh ạ...

Ây da...

Đơn phương 3 năm, tớ chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày cậu ngoái đầu nhìn tớ chăm chú một lần (ý là khác với sự vô tình nhẹ lướt qua tớ nhé) hay coi tớ là một người bạn, không, coi tớ là một người quen thôi cũng khó... Tớ đã vô vọng như vậy, đừng để sự vô ý của cậu làm tớ ” Never Give Up ” được không? Tớ tin chắc cậu không hề hay biết cậu sẽ xuất hiện trên một bài blog đâu nhỉ? Mà còn do một con bé không ấn tượng gì với cậu đâu ha. Tớ xin lỗi,

vì chỉ có như vậy tớ mới dám nói lên nỗi lòng mình :) Tớ có khả năng lãnh đạo, tự tin và mạnh dạn. Nhưng mà đối với chuyện này... Hì hì, tớ cũng chỉ là một đứa con gái bình thường, yếu đuối trong phương diện tình cảm thôi.

Rồi giờ tớ tỏ tình nhé!

Chờ đợi giây phút này lâu rồi. Mà ngoài đời mình đâu thích xưng ” cậu - tớ ” đâu nhỉ?

Vậy thôi theo cách của mình vậy :)

___ Tao thích mày___